

Švédský sen Evy Emingerové

Když před dvaceti lety uvedl Ferdinand Havlík na prvotní jazzovou scénu zpěvačku Evu Emingerovou, nikoho asi nenapadlo, že se z bývalé volejbalové reprezentantky, která do té doby zpívala jen v amatérských formacích, vyklubá suverénní interpretka s repertoárem sahajícím od evergreenů třicátých let po současný jazzový materiál. Nyní vydává své páté sólové album *Prameny snů* a docela určitě s ním překvapí i své skalní příznivce. Je totiž rozkročené mezi jazzem, šansonem a popem a Eva se na něm představuje i jako autorka. A když navíc dodám, že nahrávka vznikla ve studiu, kde své sláгры natáčela legendární ABBA, může to celé znít hodně tajuplně. Takže popořádku...

Eva Emingerová patří k nejvšestrannějším českým jazzovým interpretkám. A s novým albem *Prameny snů* svůj záběr ještě rozšířila.

Proč jste se vlastně rozhodla tak radikálně přehodit stylovou výhybku a zabrousit k popu?

Hlavním důvodem bylo vyzkoušet si původní tvorbu, vlastní písničky s českými texty, a obyčejná snaha sdělit lidem, co cítím. K ústupu od angličtiny jsem ale měla ještě jeden důvod. Jsem perfekcionista, mám na sebe dost vysoké nároky a měla jsem pocit, že moje angličtina, v níž jsem dosud zpívala jazzové standardy, není na takové úrovni, jaká je dnes běžná u mladých lidí, kteří se učí anglicky od dětství.

Hráte ve vašem rozhodnutí roli i – řekněme – komerční hledisko?

Nemyslím si, že by se moje nová deska bůhvíjak prodávala... Odjakživa mě ale sužuje, jak málo lidí poslouchá jazz. Chtěla jsem natočit písničky, které by si poslecho

mnohem širší než jen jazzové publikum.

K té češtině: vy jste přece jen už v minulosti zpívala v mateřštině...

To je pravda, spolupracovala jsem s Ferdou Havlíkem i Jiřím Suchým, mám na repertoáru tu semaforovou klasiku, ale to jsou vlastně taky standardy. Uspokojovaly mě jen do té míry, že si je se mnou publikum mohlo pobrukovat. Teď jsem chtěla texty, které by o mně něco prozrazovaly, a jak už jsem řekla – hlavně mi šlo o vlastní písničky.

Na své předposlední desce jste měla i nějaké texty od Ester Kočíčkové. A nebyly špatné. Proč jste neoslovila ji?

Ester mi na album *Colours Of My Life* napsala české texty na americké jazzové standardy, ale

s těmi je potíž v tom, že musíte o jejich natočení složitě žádat majitele práv. Povedlo se nám jich tedy nahrát jen několik. Etapa s Ester byla zajímavá, je to nesmírně chytrá, ale taky hodně zaneprázdněná žena. Já potřebovala někoho, kdo by mi věnoval víc času, kdo by mi psal na tělo.

A tím se stal Dušan Prokop. Neznámé jméno...

Je to vlastně kamarád z volejbalu, který léta píše do šuplíku. Když jsem začínala přemýšlet o projektu nového alba, začal mi posílat takové básnické esemesky, mě zaujaly, a tak jsme se začali scházet a on vytáhl svoje starší texty i básničky, které kdysi psal pro své dívky. Něco z toho jsme použili. Ale většinou naše spolupráce fungovala tak, že jsem nadhodila nějaké téma, pocit a on je zpracoval. Je

ho texty i akordy nás také inspirovaly k samotným skladbám, a tak se u klavíru nebo u kytary rodily zárodky písniček.

Tak jednoduché to ale nebylo; vaše album nakonec vzniklo na trase Praha–Stockholm. Jak se to přihodilo?

Zásluhou Tomase Danka, kamaráda, muzikanta a manažera, který žije ve Švédsku už desítky let. Několikrát jsem tam v minulosti koncertovala a po jednom vystoupení nás oba napadlo to samé – udělat desku, která by trochu vybočila z té mé dosavadní úzké jazzové škatulky. Tomas mě seznámil s Andersem Johanssonem, výborným producentem i kytaristou, který mi vzápětí doručil asi tučt svých skladeb. Na oplátku jsem mu poslala i nějaké své věci, na kterých jsme dělali s Dušanem

Prokopem. A hned první písnička ho zaujala a poslal ji zpátky nádherně zaranžovanou. Pak vše nabralo rychlý spád. Původně jsem měla nahrát výhradně jeho skladby s českými texty, ale nakonec se to vyvinulo jinak – na desce je devět mých věcí, tři písně od Anderse a jedna od Tomase.

Natáčení tedy probíhalo ve Švédsku?

Album vlastně vznikalo po internetu. To je ta dnešní doba... Vy-měňovali jsme si s Andersem po e-mailu nápady, dvakrát jsem přijela do Stockholmu na demosnímky a nakonec jsem během týdne ve studiu Polar všechno nazpívala s kapelou, kterou Anders mezitím výborně připravil. Je to skvělý a citlivý muzikant a lichoť mi, že ve své kariéře spolupracoval se spoustou interpretů světových jmen.

Ostatně i Polar Studios je pojem, vznikla tu velká část nahrávek ABBY...

Měla jsem z Polaru trochu obavy – sedíte v kabině, čekáte na pokyny z režie a vedle sedí zvukař, který natáčí Waterloo, Mamma Mia, Dancing Queen a tyhle hity... Ale byla to výborná zkušenost, bezvadně připravení profesionálové, přitom maximálně přátelský a vřelý přístup. Prostě sen. Říkali, že jsem snad jediná východoevropská zpěvačka, která tam nahrávala.

Jak si vlastně vysvětlujete, že jste švédské muzikanty tolik zaujala?

Mám pocit, že lidi venku, nejen ve Švédsku, oceňují moji schopnost improvizace, živočišnost. Před lety jsem se Steamboat Stompers zpívala na dixielandovém festivalu

U „švédského stolu“ ve studiu Polar – s muzikanty, kteří Evě natočili novou desku. Zleva Anders Johansson, Tomas Danko, Mathias Algotsson, Eva Emingerová, Svante Söderqvist a Calle Rasmusson.

v San Diegu, byla jsem tam jediná sólová zpěvačka. Půjčovala si mě jedna kapela za druhou... Asi mám nějaký dar působit na jevišti přirozeně, pohodově.

Co vaše současná česká kapela – nebylo muzikantům líto, že jste nově album nahrála v cizině a bez nich?

Samozřejmě že je to mrzelo, přišli o zajímavou a dobře placenou práci. Ale Tomas Danko se asi právem obával, že nedokáže naplnit základní hudební ideu alba – aby to byl pop. Některé z těch nových písniček nicméně moje kapela hraje na českých koncertech a pro mě je dost důležité, že se klukům docela líbí. Jen teď budu muset kapelu rozšířit o cello a ky-

taru, abychom písničky z nové desky uhráli.

Jak byste vlastně svou novinku žánrově charakterizovala?

Venku se té hudbě prý říká multizánr. Já bych spíš mluvila o písničkách s prvky jazzu a šansonu. A doufám, že si v nich lidé najdou to své – lásku, romantiku, snění. Jak je libo.

V Čechách se oproti světu zpívá jazz příliš nenosí. Kam si chodíte pro inspiraci?

Byly tu Eva Olmerová, Vlasta Průchová, ještě dřív Inka Zemánková... A zůstaly po nich nahrávky, které jsou působivé dodnes. Ze současných zpěvaček bych jmenovala Yvonne Sanchez, která asi jako jediná z dnešní české scény splňuje zahraniční měřítko.

Yvonne Sanchez to má ovšem snazší, po matce je Polka, po otci Kubánka... Co vy a světová měřítká? A nebudte moc sebekritická!

To není sebekritika, jak už jsem řekla, já jsem na sebe asi až moc přísná. Už vzhledem ke své angličtině se nemůžu považovat za dejme tomu evropskou špičku, i když jsem docela úspěšně zpívala v mnoha zemích Evropy. Sama sebe vnímám spíš jako takového jazzového baviče. Na pódiu nezkažím legraci a snad se mi daří vytvořit při koncertech uvolněnou atmosféru. Chci, aby se publikum cítilo dobře, protože nezpívám jenom pro peníze, dělám muziku hlavně pro lidi.

Začala jste profesionálně vystupovat až kolem třicítky. Vnímala jste to ve své době jako handicap?

Pravda je, že jsem si uvědomovala určitou nedostatečnost – hlavně co se týče hudebního vzdělání. Vadilo mi, že neumím na klavír nebo na kytaru tak dobře, abych se dokázala sama doprovázet, i když do lidušky jsem poctivě chodila. Na druhou stranu jsem si vždycky říkala, že jazz není o věku, že v jazzu máte na všechno času dost. A kdybych měla dát na názor svého fanklubu, tak zraju jak víno.

V Praze máte své publikum třeba v hledišti Semaforu – na vašem předvánočním koncertě mě překvapilo až domácí prostředí, v němž jste se pohybovala.

Vánoční Semafor – tam je vždycky polovina sálu volejbalistů... Vlastně si tam navzájem děláme radost. Je to takový soukromý koncert, kam si zvu přátele, příbuzné i hudební hosty, které v průběhu roku potkám a nečím mě zaujmou. Jinak zpívám tak desetkrát, dvacetkrát do měsíce, z toho jsou většinou zhruba tři koncerty v zahraničí. Nemůžu si samozřejmě dovolit žádného manažera, všechno si organizuju sama. I ty Semafore – pár dní pořádně nespím, ale stojí mi to za to.

Kde už jste všude zpívala a kam byste se chtěla jako zpěvačka podívat?

V Evropě jsem zpívala skoro všude, nejčastěji jezdím do Švédska, Dánska, Norska, Nizozemí, Rakouska, Německa... Ráda koncertuju zvláště ve skandinávských zemích, tam je výborné publikum, jazz mají Seveřané hodně rádi. Zpívala jsem i v Kanadě, Mexiku a v Americe. Lákalo by mě Rusko, také proto, kolik je tam dobrých

„Chtěla jsem natočit písničky, které by si poslechlo mnohem širší než jen jazzové publikum. A doufám, že si v nich lidé najdou to své – lásku, romantiku, snění. Jak je libo.“

jazzmanů. A moc ráda bych se podívala do Brazílie a do Austrálie.

Jste bývalou volejbalovou reprezentantkou, mistryni republiky, medailistkou z mistrovství Evropy... Chodíte si ještě zahrát?

Pořád ještě hraju soutěžně – první třídu v šestkovém volejbalu. A k tomu ještě extraligu v plážovém volejbalu mixů. Taky jsem vyhrála mistrovství republiky veteránek. A propos – skoro ve stejný den, kdy jsem byla pozvána na jazzový koncert na Pražský hrad jako představitelka slibného jazzového mládí...

Jak moc se proměnil volejbal od té doby, co jste v něm získávala trofeje?

Dostalo se do něj hodně techniky, vyspěl i takticky. My jsme si maximálně pustily video a koukaly, jak to ty Kubánky zalejevaj, dneska jsou na taktickou přípravu týmu celé štáby, všechno se analyzuje. Ale hlavně se volejbal zrychlil. I když – nedávno nám na zápas nedorazily soupeřky, a tak jsme si zahrály s juniorkami. Byla jsem zvědavá, jestli jim budeme stačit, a nakonec jsme s nimi sehrály naprosto vyrovnaný zápas a prohrály jen těsně 3:2.

Vaše sestra Dana je známá novinářka a reportérka – dnes úspěš-

ná spisovatelka. Hodnotíte si navzájem svou práci?

My si hodně pomáháme. Třeba ve své knížce In Flagranti Dana čerpala z příběhu mé nové desky. Figuruje tam postava textaře, který rozesílá na všechny strany esemesky s básničkami, a také zpěvačka, co vydala nějaké jazzové desky. Jmenují se zrovna tak jako ty moje...

Vyrůstala jste v renesanční rodině – váš otec dělil své zájmy mezi hudbu a sport a stejně vedl vás se sestrou. Jaké spády mají vaši potomci?

Jednota ducha i těla, to bylo heslo, které razil náš táta. Sestra šla spíš intelektuálním směrem,

Nové album Evy Emingerové právě vychází ve vydavatelství Radioservis

zatímco já byla víc zvířátko a potřebovala jsem sport. Sestra se mi posmívala, že budu mít biceps v hlavě... Moje děti jsou na tom samozřejmě podobně. Obě holky hrají volejbalovou extraligu, syn se zase potatil, jezdí na kajaku a má dokonce stříbrnou medaili z mistrovství Evropy. Vedle toho studují a věnují se i muzice. Docela se divím, že se nám daří je uživit, jen sport totiž spolkně strašné peníze. Potřebujeme na botičky – to je má okřídlená věta na koncertech. Tuhle úžasně zafungovala – při vystoupení jsem uvedla píseň slovy, že je jaro, krásně, ale že děti zase potřebují na botičky a můj syn že má jedenapadesátku nohu! Tak ať si lidi koupí desku... A po koncertě přišla nějaká Ruska, strčila mi dvoutisícovku a že prý děkuje za krásný hudební zážitek...

Bobby McFerrin jednou na otázku, koho považuje za největší hudebníky všech dob, odpověděl, že Mozarta a Milese Davise. Jak byste odpověděla vy?

To je hodně těžká otázka. Nemohli bychom to zúžit na jazz?

Dobrá, tak kdo je největším jazzovým muzikantem všech dob?

Asi George Gershwin, ale v sukni to byla určitě Ella Fitzgeraldová.

„Jsem takový jazzový bavič. Chci, aby se publikum cítilo dobře. Protože nezpívám jenom pro peníze, dělám muziku hlavně pro lidi.“

Jak jsem ji v mládí hodně poslouchala, prý ji v sobě trochu mám. Teda – kéž by.

■ Milan Šeřil

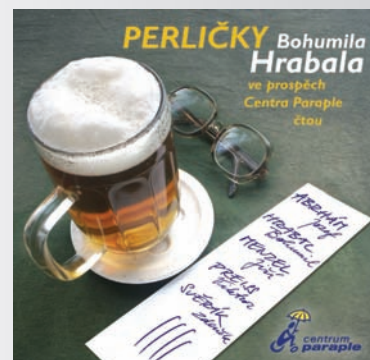
Snímky Zbyněk Pecák

CD PRO CENTRUM PARAPLE

www.radioservis-as.cz

CD 199 Kč

CD 199 Kč

CD 199 Kč

Výtěžek z prodeje CD pomáhá vozíčkářům